

HÍVOGATÓ ERDŐ

Az Egerben élő Veres Imre gyerekkora óta tájékozódási futó. Versenyzik vagy gyerekeket nevel erre a sportágra, emellett versenyeket is rendszeresen szervez. Szinte minden tevékenysége az erdőhöz köti, ezért egészen másképpen látja az erdőt, mint az, aki csak néha sétál át a fák között.

- Hogyan került kapcsolatba az erdővel, és miért éppen a tájékozódási futást választotta?

- Szüleimet most aktív természetjáróknak mondanák, akkoriban kirándulásnak neveztek ezt a hobbit. Kicsi gyermekként mindig büntetésnek tartottam, ha nem vittek magukkal. Aztán sokat barangoltunk együtt a környéken, túráztunk Síkfő-kútra, Várkútra, és a Vöröskő-forráshoz, valamint a Bél-kő tetejére is nagyon korán eljutottam. Első igazi sportom az úszás volt; akkor olyan híres edzők foglalkoztak Egerben az utánpótlással, mint Bitskey Aladár vagy Várent Gyula. Általános iskolában atlétikai edzésre is jártam, Gerzovich Józsefhez, ma is nagyra becsülöm akkori munkáját. Ő egyszer elvihetett egy csoportot Romániába, az ottani tájfutó úttörő olimpiának megfelelő rendezvényre, és mivel az iskolában nem volt elég tájfutó, mi is jelentkezhettünk a versenyre. Azt javasolta, hogy akit érdekel a dolog, az induljon el egy tájékozódási futóversenyen, legyen ott Felsőtárkány mellett az erdőben, a Napsugár-pihenőnél péntek délután kettőkor. Ez akkoriban nem volt egy-

szerű, csak odafelé vagy hat kilométert kellett gyalogolni. Megérte, mert annyira megtetszett ez a sport, hogy kerestem egy klubot, ahol elkezdhettem a tájékozódási futást – így lettem az Egri Spartacus Klub tagja. Attól kezdve tájékozódási futóként is jártam az erdőt.

- Futni szinte bárhol lehet. Mi tetszett meg a tájékozódási futásban?

- Elsősorban az, hogy az erdőhöz kötődik. Fiatal koromban rengeteg expedíciós könyvet olvastam, és a térképeket is nagyon szerettem, ezért döntöttem a tájékozódási futás mellett. Emellett megmaradt a túrázás is, egyre nagyobb távokat tettem meg, kint aludtam az erdőben, és naivan azt hittem, hogy arra ember még soha el nem vetődött. Később azért ezt a gondolatot át kellett értékelnem, mert kiderült, hogy valójában olyan erdőben jártam, amit évszázadok óta műveltek.

Indultam utcai futóversenyeken is, de az erdő sokkal inspirálóbb. A Bükk alján sok területet jól ismerek. Van olyan rész, amit időközben már véghasználtak, újratelepítették, és most megint erdő borítja.

- A természethez való szoros kötődés ellenére másféle hivatást választott. Nyomdász lett és egy kiadványszerkesztő stúdió tulajdonosa.

- Eredetileg népművelő szerettem volna lenni, miközben nagyon izgatta a fantáziámat, hogy lehet egy ideából kézzelfogható dolgot készíteni. Ez lehet, hogy a könyvekhez és a térképekhez való vonzódásomból ered. Különösen a térképek világa izgató, mert azokat mindig titkok öveztek. A '70-es évek elején én is megpróbáltam térképeket rajzolni, sokszorosítani, ami nagyon motivált. Nyomdászként sok erdővel, élővilággal kapcsolatos kiadvány készítésében vettem részt, de most is

rendszeresen dolgozom nemzeti parkokban. A Bükki Nemzeti Parknak eddig öt monográfiát készítettünk.

- Hogyan csöppent bele az erdész közösségbe?

- Húsz évvel ezelőtt egy tájékozódási futó erdész barátommal részt vehettünk az erdész Európa-bajnokságon. Ezt minden évben más országban rendezik: versenyből, konferenciából és szakmai bemutatókból áll. Így volt szerencsém látni és megtapasztalni, hogy Norvégiában hogyan „aratják” a fenyőerdőt, és a faanyagát rögtön fel is dolgozzák. Emelkezetes marad számomra az a regensburgi erdész is, aki úgy beszélt a 300 éves tölgyfáról, mint a családtagjáról. A versenyek alatt sok erdészrel is megismerkedhettem, és érdekes tapasztalatokat szereztem.

- Mit gondol az erdészek munkájáról, és az erdő jövőjéről?

- Úgy vélem, rendkívül összetett az erdészek munkája. Sok mindenhez kell érteniük: az erdőműveléstől kezdve a vadgazdálkodáson át a biológiához, a geológiához, a meteorológiához, a földméréshez és a térképekhez is; és még a jövőbe is kell látniuk, ami most talán még nehezebb, mint régen, mert a változások felgyorsultak. Amit elgondoltak évtizedekkel ezelőtt, az jelen körülmények között már nem minden esetben állja meg a helyét. Nagy kihívás kitalálni, mi lesz ötven-száz év múlva.

- Mostanában egyre többen járnak az erdőbe sportolni. Tömegeket vonzanak a teljesítménytúrák és az erdei te-repfutó versenyek is. Kell ez a népszerűség az erdőnek?

- A teljesítménytúrázás mozgalommá fejlődött, egy-egy hétvégén ezrek vesznek

részt a szervezett megmozdulásokon. A teljesítménytúrázásból alakult ki a hazai trail, azaz az erdei terepfutás – amikor kijelölt útvonalon haladunk az erdőben. Létezik egy verseny, ahová minden terepfutó el szeretne eljutni, ez az Ultra Trail Mont-Blanc, ami a hegycsoport körbefutását jelenti. Erre az nevezhet be, aki előtte különböző versenyeken megszerzi a szükséges kreditpontokat. Utána kisorsolják, hogy ki kerülhet be a 10 ezer fős mezőnybe, az egy hétig tartó versenyorozat egy-egy távjára. Hosszú a várólista, sokan évekig csak reménykednek, hogy bekerülnek. Talán ezért annyira népszerűek a hazai rendezvények is, mert például az általam szervezett terepfutó eseményen is gyűjthetnek regisztrációs pontokat az indulók.

A mai világban kevesen végeznek fizikai munkát, pedig az embert arra tervezték, hogy izommunkával használja a testét. Ha egy irodista sétál vagy fut az erdőben, attól egészségesebb lesz. Ahhoz azonban, hogy ne zavarja meg az erdőgazdálkodó munkáját, be kell tartani az erdőlátogatásra vonatkozó szabályokat. Nehéz el-

dönteni, hogy mi a hasznosabb: ha az erdőben mozogva jobb életminőségre tesznek szert az emberek, vagy hogy zavartalanul éljenek a növények és az állatok. Szerintem nem zárja ki a kettő egymást.

– A tájékozdási futás viszont versenysport, amiben ön is ért el eredményeket, emellett sok gyerekkel is megismertette a sportágat.

– Nem voltam eredményes versenyző, de nagyon fiatalon edző lettem, sok gyerekkel foglalkoztam. Tanítványaim közül néhányan eljutottak európai és világversenyekre is. Számomra soha nem az eredményesség volt a lényeg. Az első tanítványaim most 45-50 évesek. Sok visszajelzést kapok tőlük, mennyiben változtatta meg az életüket az együtt töltött idő. Elsősorban nem az érmeiket, helyezéseiket említik. Most nem vagyok edző, de foglalkozom fiatalokkal, sportszakos egyetemistáknak segítik tájékozdási ismereteiket szerezni, és szívesen foglalkozom az erdei iskolákban is a gyerekekkel. Időnként részt veszek az EGERERDŐ Zrt. nyílt napján, ismertetőt tartok az erdei spor-

tokról, a cég sportnapján pedig tájékozdási játékokat, bemutatót szervezek a gyerekeknek. A Bükki Nemzeti Parkban van egy pálya állandó pontokkal. Egy ingyenes térkép és rövid tájékozdó segítségével tudják az érdeklődők teljesíteni a pályát. Gyakran járok ide erdei iskolás csoportokkal és azt tapasztalom, hogy a gyerekek nagy része még nem tudja, hogyan kell kezelni a térképet. Egy-két óra alatt viszont olyan jártasságra tehetnek szert, amivel jobban eligazodhatnak a világban akkor is, ha a kutyuk cserbenhagyják őket. A legtöbben még soha nem hallottak a tájékozdási futásról, és mégis, néhányan percek alatt elsajátítják a térképkezelést. Mire visszaérünk a célba, ők már akár versenyzők is lehetnének. A tájékozdási futás kortalan sport, életem végéig versenyezhetek. A szenior világbajnokságokon induló legidősebbek 95 évesek. Leginkább mégis az unokáimat szeretem elkísérni kezdő versenyeken, mert minden perc kincs, amit velük tölthetek az erdőben.

Sárközi Judit